

IX Ka 379/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w Wydziale IX Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia S.O. Aleksandra Nowicka

Sędziowie: S.O. Rafał Sadowski

S.O. Lech Gutkowski

Protokolant st. sekr. sąd. Magdalena Kaiser

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. (...)D. P.

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2020r.

sprawy **R. B.** oskarżonego z art. 177 § 1 i 2 kk w zw. z art. 178§1 kk i in. oraz sprawy **D. R.** oskarżonego z art. 162§1 kk i z art. 239§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora, obrońców obu oskarżonych i oskarżonego D. R.

od wyroku Sądu Rejonowego w B. (...)z dnia 19 lutego 2020r. **sygn. akt (...)**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

- w odniesieniu do R. B.:

1. z pkt II i VIII eliminuje zapis” w ruchu lądowym”,
2. uniewinnia oskarżonego od zarzutu czynu przypisanego w pkt VI tj. czynu z art. 162§1 kk,
3. uchyla pkt VII,
4. na mocy art. 85§1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86§1 kk w miejsce orzeczonych w pkt I i III zaskarżonego wyroku kar pozbawienia wolności wymierza karę łączną pozbawienia wolności 10 (dziesięciu) lat,
5. na mocy art. 47§3 kk zasądza od oskarżonego nawiązkę w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

- w odniesieniu do oskarżonego D. R.:

6. uniewinnia oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu przypisanego mu w pkt X tj. czynu z art. 162§1 kk,
7. uchyla pkt XII,
8. łagodzi orzeczoną w pkt XI za czyn z art. 239§1 kk karę pozbawienia wolności z 3 (trzech) do 2 (dwóch) lat;
9. uchyla pkt XV co do obu oskarżonych

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonych od obowiązku uiszczenia opłaty za obie instancje, a wydatkami od chwili wszczęcia postępowania obciąża Skarb Państwa;

IV. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w B. (...)) na rzecz adw. H. R. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) złotych brutto oraz koszty dojazdu na rozprawę w kwocie 117,01 (sto siedemnaście złotych i jeden grosz) zł tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu D. R. w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 379/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w B. (...)z dnia 19 lutego 2020 r., sygn. akt (...)

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.2.1.				
----------	--	--	--	--

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Apelacja prokuratora - orzeczenie o karze, o środku karnym oraz brak orzeczenia środka kompensacyjnego wobec R. B. i brak orzeczenia środka kompensacyjnego wobec D. R.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Wywiedziony przez oskarżyciela środek odwoławczy koncentrował się na kształcie zastosowanych względem oskarżonych reakcji karnych. Prokurator aprobując poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia stanu faktycznego sprawy skierował względem zapadłego wyroku następujące zastrzeżenia, które - stosownie do niżej zaprezentowanej argumentacji - częściowo okazały się zasadne.

Prokurator wywodził naruszenie art. 42 § 3 kk. W myśl tegoż przepisu sąd orzeka **zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio** w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 lub jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 173, którego następstwem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, albo w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 177 § 2 lub w art. 355 § 2 był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Wobec oskarżonego R. B. za przestępstwo z art. 177 § 1 i 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk został natomiast orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Kwestionujące taki stan rzeczy twierdzenia prokuratora i jego stanowisko co do naruszenia art. 42 § 3 kk i w konsekwencji art. 90 § 2 kk były słuszne. Trafnie podał on, że w art. 42 § 3 kk nie określono rodzaju pojazdów, wobec czego dotyczyć on może różnych ich rodzajów i w konsekwencji przy orzekaniu

tegoż zakazu nie jest możliwe jego różnicowanie co do danej strefy ruchu (lądowego, wodnego, powietrznego). Trzeba się zgodzić, że tenże obligatoryjny zakaz obejmuje wszelkie pojazdy mechaniczne i wobec tego dotyczy wszystkich stref ruchu i nie jest możliwe wyłączenie jakiegokolwiek rodzaju pojazdu mechanicznego. Także racją jest, że w sprawie nie zaistniał wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami pozwalający na ograniczenie czasowego i przedmiotowego zakresu obowiązywania zakazu do granic określonych przez art. 42 § 2 kk, bynajmniej na taki nie wskazywał też w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia Sąd I instancji. Sąd Okręgowy uwzględniając zapatrywania prokuratora zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w odniesieniu do R. B. z punktu II i VIII sentencji wyroku wyeliminował zapis „w ruchu lądowym”.

Autor apelacji twierdził, iż doszło do obrazy art. 47 § 3 kk, w myśl którego w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 173, art. 174, art. 177 lub w art. 355, jeżeli sprawca był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, sąd orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, a w razie jego śmierci w wyniku popełnionego przez skazanego przestępstwa nawiązkę na rzecz osoby najbliższej, której sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa znacznemu pogorszeniu. W razie gdy ustalono więcej niż jedną taką osobę, nawiązki orzeka się na rzecz każdej z nich. Jeśli ustalenie takiej osoby nie jest możliwe, sąd orzeka nawiązkę na rzecz

Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd orzeka nawiązkę w wysokości co najmniej 10 000 złotych.

Zastrzeżenia prokuratora co do braku orzeczenia środka kompensacyjnego w postaci nawiązki w związku ze skazaniem R. B. za przestępstwo z art. 177 § 1 i 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk były zasadne. Przytoczony wyżej przepis stanowi o obligatoryjnym przypadku orzeczenia względem sprawcy wymienionych w nim przestępstw nawiązki. W dyspozycję tegoż przepisu wpisało się natomiast przestępstwo przypisane oskarżonemu R. B. w punkcie I. sentencji wyroku. Zważywszy na to Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na mocy art. 47 § 3 kk zasądził od oskarżonego R. B. nawiązkę w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Jeżeli chodzi o wysokość środka kompensacyjnego to Sąd Okręgowy przyjął najniższą przewidzianą przez ustawodawcę wartość, gdyż w ocenie sądu spełni ona funkcję kompensacyjną oraz przystaje do sytuacji finansowej oskarżonego, którego obecne możliwości zarobkowe będą istotnie ograniczone z uwagi na orzeczoną względem niego karę o charakterze izolacyjnym. W ocenie Sądu II instancji wskutek śmierci M. T. nie doszło do znacznego pogorszenia sytuacji życiowej osób jej najbliższych. Z akt sprawy nie wynika, by na jej utrzymaniu pozostawał ktokolwiek spośród jej najbliższych. Sąd Okręgowy przeanalizował sytuację materialną córki pokrzywdzonej – K. S., lecz z jej zeznań (k. 594) wynika, że pokrzywdzona za życia nie wspomagała jej

finansowo, ani życiowo i K. S. jej także nie wspomagała. Z kolei J. S. (matka) podała, że córka pozostawała wręcz na jej utrzymaniu, a przynajmniej matka żywiła ją i wspomagała finansowo (k. 284). Ojciec zaś K. B. nie przekazywał żadnych informacji by śmierć córki wpłynęła niekorzystnie na jego sytuację finansową, co jest zrozumiałe w kontekście okoliczności opisywanych przez córkę i matkę pokrzywdzonej. W takim stanie rzeczy Sąd II instancji był zobligowany do orzeczenia omawianej nawiązki na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Nie miał racji skarżący, który twierdził, iż Sąd Rejonowy niesłusznie nie zastosował środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia z tytułu śmierci pokrzywdzonej na rzecz K. S., J. S. i K. B., będących osobami najbliższymi. Istotna dla oceny przedmiotowej kwestii jest treść art. 49a kpk, zgodnie z którym pokrzywdzony, a także prokurator, może aż do zamknięcia przewodu sądowego na rozprawie głównej złożyć wniosek, o którym mowa w art. 46 § 1 Kodeksu karnego. Natomiast zgodnie z art. 46 § 1 kk - w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, przy czym przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. W przedmiotowej sprawie prokurator złożył wniosek o orzeczenie zadośćuczynienia na rzecz wymienionych osób już po

zamknięciu przewodu sądowego. Sąd meriti nie był zobligowany do orzeczenia wskazanego środka kompensacyjnego. W ocenie Sądu Odwoławczego, skoro decyzja w przedmiocie orzeczenia środka kompensacyjnego pozostała do uznania Sądu Rejonowego, a nadto ze strony osób uprawnionych brak było inicjatywy w tym kierunku, to decyzji Sądu I instancji o odstąpieniu od orzeczenia takiego środka nie można uznać za stanowiącą naruszenie przepisu prawa materialnego.

Nie był zasadny zarzut prokuratora wskazujący na obrazę art. 63 § 1 kk z uwagi na niezaliczenie pełnego okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec R. B. w punkcie IX sentencji wyroku. W ramach wskazanego rozstrzygnięcia Sąd I instancji zaliczył oskarżonemu R. B. okres tymczasowego aresztowania od dnia 14 sierpnia 2019 r. godziny 01:00 do dnia 17 września 2019 r. godziny 01:00 oraz od dnia 1 stycznia 2020 roku godziny 01:00. Jeżeli chodzi o początkową datę to tak jak sugerował skarżący tak samo Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku przyjął datę zatrzymania R. B., tj. 14 sierpnia 2019 r. godzina 01:00. Prokurator uważał natomiast, że sąd powinien zaliczyć jego stosowanie od momentu zatrzymania do daty wydania wyroku. Abstrahując od tego, że skarżący mylnie wskazał, że Sąd Rejonowy uczynił tak w przypadku D. R. to stwierdzić należy, że podnosząc omawiany zarzut skarżący stracił z pola widzenia, iż w okresie od 17 września 2019 r. godziny 01:00 do dnia 1 stycznia 2020 r. godziny 01:00 była względem R. B. wykonywana kara

pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w B. (...)w sprawie o sygnaturze (...) (k. 272). W orzecznictwie utrwalony natomiast jest pogląd, iż nie podlega zaliczeniu okres tymczasowego aresztowania zbiegający się w czasie z odbywaniem przez sprawcę kary pozbawienia wolności (wyrok SN z dnia 28 lutego 1996 r., III KRN 188/95, Prok. i Pr.-wkl. 1996, nr 9, poz. 3; postanowienie SA w Katowicach z dnia 7 sierpnia 2013 r., II AKz 422/13, LEX nr 1400325). Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, że trudno mówić o rzeczywistym pozbawieniu wolności w rozpoznawanej sprawie przez cały okres stosowania tymczasowego aresztowania, skoro w okresie jego trwania wprowadzono do wykonania karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie. Odmienny punkt widzenia musiałby doprowadzić do zaliczenia tego samego okresu izolacji na poczet dwóch kar orzeczonych w różnych sprawach, co pozostawałoby w jaskrawej sprzeczności z celem omawianego przepisu i prowadziłoby do całkowicie nieuprawnionego premiowania oskarżonego (postanowienie SN z dnia 12 czerwca 2012 r., II KK 75/12, niepubl.). W konsekwencji uznać należało, że sposób zaliczenia przez Sąd Rejonowy okresu tymczasowego aresztowania R. B. na poczet orzeczonej mu kary pozbawienia wolności był prawidłowy.

Wniosek

zasadny

częściowo zasadny

	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
3.2.	<p>Apelacja oskarżonego D. R.</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonego D. R.</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych, rażąca niewspółmierność kary</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obaj skarżący kwestionowali przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy analizę zachowania D. R. i w konsekwencji poczynione przez ten sąd ustalenia stanu faktycznego zawarte w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Ich argumentacja koncentrowała się na wykreowanej przez D. R. w toku procesu linii obrony polegającej na założeniu, że ten czynności polegających na przeniesieniu ciała M. T. w miejsce oddalone od samochodu podjął pod wpływem strachu przed drugim oskarżonym - R. B..</p> <p>W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzone w sprawie dowody ocenione przy uwzględnieniu dyrektyw wynikających z art. 7 kpk pozwalają na kategoryczne stwierdzenie, iż D. R. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa unormowanego w art. 239 § 1 kk, zaś argumenty podawane przez apelujących w tym aspekcie uznać należało za bezzasadne.</p>		

Zarówno oskarżony, jak również jego obrońca wywodzili, iż D. R. przystąpił do przeniesienia ciała M. T. wespół z R. B. pod wpływem strachu przed nim. Takie stanowisko nie znajduje jednak ani potwierdzenia w materiale dowodnym sprawy, ani też nie przystaje do zasad logiki i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie podważa tego, że D. R. po zaistniałym zdarzeniu sugerował R. B. wezwanie pomocy, a ten nie uczynił tego z obawy przed grożącą mu odpowiedzialnością (kategorycznie, szczerze i konsekwentnie wskazywał na to D. R. a także pośrednio przyznał to R. B.), lecz w ostatecznej postaci działania D. R. polegały na pomocy R. B. w przeniesieniu ciała pokrzywdzonej, a w następstwie tego doszło do oddalenia się przez obu oskarżonych z miejsca zdarzenia.

Twierdzenia D. R. co do kierowania przez R. B. względem niego gróźb są niewiarygodne. W pierwszym rzędzie odnotować należy, że tak ukształtowana linia obrony oskarżonego D. R. została przez niego wykreowana dopiero w dalszym toku procesu. Składając wszak na jego początku wyjaśnienia nie powoływał się on takie zachowanie ze strony kierowcy, lecz podawał że ten krzyczał, aby mu pomógł w przeniesieniu M. T. i on to uczynił. W wyjaśnieniach tych oskarżony D. R. przyznając się do popełnienia zarzucanych mu czynów nie wspominał, by zachowanie R. B. stanowiło względem niego zagrożenie oraz, by ten używał względem niego gróźby naruszenia zdrowia oraz, by obawiał się on o własne życie.

Wbrew wywodom apelacji oskarżonego zgodzić należy się

z tezą Sądu Rejonowego, iż D. R. kreując taką wersję zdarzeń próbował umniejszyć swój udział zrzucając winę na współoskarżonego. Dodatkowo wskazać trzeba, że prowadzona przez D. R. linia obrony nie przystaje do dalszego toku zaistniałego zdarzenia, a mianowicie opuszczenia przez niego miejsca zdarzenia oraz udania się do własnego miejsca zamieszkania i zaniechania wezwania pomocy. Każdy z oskarżonych z miejsca zdarzenia oddalił się w innym kierunku i po opuszczeniu tegoż miejsca D. R. bez obecności R. B. mógł podjąć działania polegające na zawiadomieniu odpowiednich służb, a jednak tego nie uczynił. Nie sposób także przyjąć za zasadne stanowiska oskarżonego, że jego udział w omawianych czynnościach był znikomy, wszak jego zachowanie stanowiło istotne ułatwienie dla działania R. B. zmierzającego do przeniesienia ciała pokrzywdzonej M. T., która straciła życie wskutek spowodowanego przez niego wypadku komunikacyjnego.

Dodatkowo stwierdzić trzeba, że D. R. w tworzeniu swej linii obrony był niekonsekwentny, gdyż wyjaśniając w toku sprawy (zaznaczyć jeszcze raz trzeba dopiero na dalszym jego etapie) mówił o obawie o własne zdrowie i życie, a natomiast w apelacji wskazywał iż R. B. groził mu również, że całą winę za spowodowanie wypadku zrzuci na niego. Nedorzeczność takiego tłumaczenia wobec zawartego w aktach sprawy materiału dowodowego stanowiska jest oczywista i w żadnym razie nie zasługuje ono na uwzględnienie.

Tożsamy w swej istocie kierunek obrała apelacja obrońcy

oskarżonego. Uzupełnił on twierdzenia oskarżonego o argumenty, które nie obaliły trafnej oceny Sądu I instancji przedmiotowego zachowania D. R.. Obrońca podnosił, że nie wyjaśniono jaki był charakter znajomości obu oskarżonych, „czy opierała się na partnerstwie, czy też dominacji jednego z nich, gdyż w jego ocenie ustalenie tychże relacji między oskarżonymi pozwoliłoby na zweryfikowanie standingu psychicznego D. R. po zdarzeniu. Także wywodził on, że nie wyjaśniono, czy okoliczności zdarzenia oraz osobowość R. B. były determinantem anormalnych zachowań R. oraz nie odniesiono się do kwestii jego zamiaru powrotu na miejsce zdarzenia”. Tak sformułowana przez obrońcę argumentacja stanowi polemikę z poczynioną przez Sąd Rejonowy analizą dowodową akt sprawy i w żadnym razie nie podważa wyprowadzonych przez tenże sąd wniosków. Analiza akt sprawy nie nasuwa cienia wątpliwości co do tego, że relacje między oboma oskarżonymi były dobre, a spotkanie w dniu zdarzenia dobrowolne, w tym także uczestniczenie przez D. R. w jeździe pojazdem kierowanym przez pozostającego pod wpływem alkoholu kierowcą - R. B.. Dowody sprawy, a zwłaszcza wyjaśnienia oskarżonych nie sugerują, by między nimi występowały relacje o charakterze dominacji, czy zależności. Jeżeli chodzi natomiast o proces decyzyjny D. R. i jego postępowanie po zaistniałym wypadku drogowym to Sąd Okręgowy – wobec zaprezentowanej wyżej argumentacji – nie uznaje zapatrywania obrony, by jego zachowanie było podyktowane obawą przed sprawcą wypadku. W kwestii zaś wspomnianego przez

obrońcę zamiaru ze strony D. R. powrotu na miejsce zdarzenia wskazać ponownie trzeba, iż do niego nie doszło, a oskarżony – jak sam podał – „pomógł R. B. wziąć M. T. i zanieść kawałek na pole, a następnie powiedział, że idzie już do siebie, po czym odszedł i poszedł do domu, gdzie siedział i pił trochę” (zob. k. 52-54). W ocenie Sądu II instancji nie sposób przyjąć, by osoba nosząca się z zamiarem powrotu na miejsce zdarzenia w taki sposób się zachowywała.

Jeżeli zaś chodzi o zarzut o przestępstwo z art. 162 § 1 kk to szerzej o nim mowa w punkcie 5.2.1. niniejszego uzasadnienia. Oskarżony D. R. słusznie podkreślał w wywiedzionym środku odwoławczym, iż od razu po kolizji sprawdził tętno M. T., które było niewyczuwalne, a to w sposób istotny rzutuje na ocenę możliwości przypisania jemu oraz drugiemu z oskarżonych przestępstwa nieudzielenia pomocy.

Oskarżony D. R. w wywiedzionym środku odwoławczym wnosił o złagodzenie wymierzonych mu za przypisane czyny kar jednostkowych i w konsekwencji orzeczonej na ich podstawie kary łącznej.

Z uwagi na zmiany dokonane przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku (o których szerzej mowa poniżej) w tym miejscu odnieść należy się tylko do orzeczonej wobec D. R. za przypisane mu przestępstwo z art. 239 § 1 kk kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego, uwzględniając dyrektywy wymiaru kary unormowane w art. 53 kk, stwierdzić należy iż karą adekwatną względem występku oskarżonego D.

R. jest kara pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat.

Czyn zabroniony D. R. w postaci poplecznictwa cechuje się wysokim stopniem społecznej szkodliwości, a przy tym stopień winy oskarżonego był także wysoki. Sąd I instancji trafnie także ocenił okoliczności przedmiotowego zdarzenia, w tym to, że pokrzywdzona – M. T. była dla oskarżonego osobą bliską, natomiast jej ciało zostało przy pomocy D. R. oddalone od miejsca zdarzenia i pozostawione w stanie daleko odbiegającym od poszanowania ludzkiego ciała. Taki sposób popełnienia przestępstwa poplecznictwa wymaga odpowiednio surowej kary.

Z drugiej jednak strony w ocenie Sądu II instancji Sąd Rejonowy nie nadał należytej wagi okolicznościom łagodzącym. Zważyć należy, że D. R. nie był uprzednio karany, przyznał się do zarzucanych mu czynów i złożył bądź co bądź wyczerpujące wyjaśnienia co do czynności podejmowanych przez obu oskarżonych w inkryminowanym czasie. Jego relacje przyczyniły się w znaczącym stopniu do ustalenia stanu faktycznego. Trzeba też dostrzec, że nie z własnej inicjatywy, lecz na skutek skierowania względem niego prośby przystąpił do zachowania wyczerpującego znamiona poplecznictwa. Nie bez znaczenia pozostaje także to, że wyraził on skruchę na rozprawie, a w jego postawie dostrzegalna była negatywna refleksja względem własnego zachowania.

Wniosek

zasadny

	# częściowo zasadny	
	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
3.3.	Apelacja obrońcy oskarżonego R. B. Obraza przepisów postępowania, błąd w ustaleniach faktycznych, rażąca niewspółmierność kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego sprowadzająca się do kwestionowania uznania winy R. B. za czyn spowodowania wypadku komunikacyjnego była bezzasadna.</p> <p>Wbrew wywodom środka odwoławczego Sąd Rejonowy w B. (...)prawkłowo przeprowadził przewód sądowy gromadząc materiał dowodowy pozwalający na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji nie wykraczają poza granice swobodnej oceny dowodów, poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, ocena których nie wykazała błędów natury logicznej i faktycznej, była zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, znajdując swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.</p> <p>Przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła, by</p>		

Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów procesowych w zakresie postępowania dowodowego, czy też zarzucanego błędu w ustaleniach faktycznych.

Tezy apelacji mijają się z dowodami zgromadzonymi w aktach sprawy, a zwłaszcza z opiniami biegłych. Należy odnotować, że w sprawie zostały przeprowadzone dwie opinie biegłych, tj. opinia sądowo – lekarska (k. 199-201) oraz

opinia sądowo - lekarska oraz z zakresu badań wypadków drogowych (k. 303 – 327). I tak, nie jest zasadny zarzut, iż z uwagi na nieustalenie przez Sąd Rejonowy, kiedy M. T. zmarła, doszło do naruszenia przepisów postępowania. Trzeba bowiem stwierdzić, iż Sąd zapytanie o wspomnianą kwestię skierował do biegłych, którzy posiadając wiedzę specjalną stwierdzili (k. 199-201), że ustalenie w sposób precyzyjny czasu zgonu M. T. nie jest możliwe. Jeżeli zaś chodzi o przyczynę zaistniałego zdarzenia, to dysponujący zawartym w aktach sprawy materiałem dowodowym biegli stwierdzili kategorycznie, że przyczyną zaistnienia przedmiotowego wypadku drogowego było nieprawidłowe postępowanie kierującego samochodem A. – R. B., polegające na niezachowaniu należytej ostrożności oraz kierowaniu pojazdem w stanie nietrzeźwości, co skutkowało zjazdem poza jezdnię i uderzeniem w pień rosnącego drzewa.

Nie jest słuszne stanowisko obrońcy, by pokrzywdzona przyczyniła się do zaistniałego zdarzenia. Z taką tezą trafnie rozprawił się Sąd Rejonowy konstatując, że niezależnie od tego, kto był inicjatorem zachowania

polegającego na całowaniu się R. B. i M. T. (czy oskarżony czy pokrzywdzona) wskazać trzeba, że to R. B. prowadził pojazd i to on odpowiadał za bezpieczeństwo. Rację ma Sąd I instancji wywodząc, że jeżeli takie zachowanie pasażerki kierowcy przeszkadzało to były różne sposoby zareagowania od zwrócenia jej uwagi do zatrzymania pojazdu włącznie.

Na zasadność przypisania popełnienia przez R. B. zarzucanego mu czynu spowodowania wypadku komunikacyjnego nie wpływa to, że M. T. podróżowała bez zapiętych pasów bezpieczeństwa. Przedmiotowy wypadek drogowy był następstwem umyślnego naruszenia przez R. B. zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W wyniku takiego postępowania oskarżonego doszło do uderzenia samochodu w drzewo i w konsekwencji tego M. T. poniosła śmierć.

Nietrzeźwość M. T. będącej pasażerem prowadzonego przez R. B. pojazdu pozostawała natomiast bez znaczenia dla zaistnienia wypadku drogowego. Z relacji D. R., a także R. B. (którzy zresztą także pozostawali pod wpływem alkoholu) nie wynika, by z uwagi na taki stan postępowala ona w sposób, względem którego R. B. wyraziłby jako kierowca kategoriyczny sprzeciw.

Nie do przyjęcia jest podawana przez obrońcę sugestia, iż R. B. przenosząc ciało pokrzywdzonej z dala od miejsca zdarzenia podejmował czynności ratunkowe. W pierwszym rzędzie odnotować trzeba wyprowadzony w zawartej w aktach sprawy opinii (k. 303 – 327) wniosek, iż w analizowanym przypadku stan

techniczny samochodu A. w tym jego instalacji gazowej po uderzeniu tego pojazdu w pień drzewa, nie stanowił zagrożenia dla życia lub zdrowia M. T.. Poza tym trudno jest mówić tu o czynnościach ratunkowych, skoro w następstwie omawianego zachowania opuścił on miejsce zdarzenia i pozostawił pokrzywdzoną na polu nie wzywając odpowiednich służb.

Skarżący niesłusznie negował stwierdzenie przez Sąd Rejonowy, że zachowanie R. B. bezpośrednio po zdarzeniu miało charakter przemyślany i było obliczone na skutek w postaci uniknięcia lub przynajmniej złagodzenia grożących mu konsekwencji. Autor apelacji usprawiedliwienia dla postępowania oskarżonego próbował doszukać się w pozostawaniu przez niego w stanie nietrzeźwości. W ocenie Sądu Okręgowego taki stan rzeczy nie dezawuuje stwierdzenia, że R. B. działał świadomie, choć jego zachowanie rzeczywiście nie było ani racjonalne ani rozsądne ani przyzwoite. Niemniej jednak nie było takie nie z uwagi na wpływ alkoholu, lecz z uwagi na przyświecające R. B. założenie uniknięcia odpowiedzialności za popełniony przez niego czyn. Dodatkowo stwierdzić trzeba, że pozostawanie w stanie nietrzeźwości nie jest w polskim prawie karnym okolicznością o charakterze ekskulpującym. Sąd Rejonowy słusznie stwierdził, że postępowanie oskarżonych stanowiły czynności przemyślane ukierunkowane na złagodzenie grożących konsekwencji, a nie spowodowane szokiem, co – jak trafnie sąd ten dostrzega – sam oskarżony R. B. przyznał w śledztwie (k. 57v-58).

Zasadnie natomiast skarżący kwestionował przypisanie R. B. przestępstwa z art. 162 § 1 kk, o czym szerzej w punkcie 5.2.1. niniejszego uzasadnienia.

Antycypując rozważania w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary stwierdzić należy, że z uwagi na uniewinnienie R. B. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 162 § 1 kk Sąd Okręgowy zmienił wymiar orzeczonej względem niego kary łącznej.

Brak było podstaw do kwestionowania zapadłych w sprawie rozstrzygnięć o karach jednostkowych wymierzonych R. B. za popełnienie przestępstw spowodowania wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego śmierć poniosła M. T. oraz prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Wymierzone za te przestępstwa kary wynosiły odpowiednio 10 lat pozbawienia wolności oraz 2 lata pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Okręgowego uwzględniały one stopień winy R. B., a także odpowiednio bardzo wysoki oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości tychże czynów zabronionych. R. B. umyślnie i w sposób rażący naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Prowadził on pojazd mechaniczny pozostając pod wpływem alkoholu, którego stężenie wynosiło co najmniej 2,37 ‰. Jest to stężenie przekraczające kilkukrotnie dopuszczalną prawem normę. Postąpił on w sposób wyjątkowo nieodpowiedzialny i jego zachowanie doprowadziło do tragicznego skutku – śmierci M. T.. Negatywny wydźwięk ma także jego zachowanie po

popelnieniu przestępstwa, to jest zbiegnięcie z miejsca zdarzenia. Dodatkowo Sąd Okręgowy zważył na uprzednią karalność oskarżonego (k. 288-290), stanowiącą okoliczność obciążającą. Mimo bliskich relacji z pokrzywdzoną był on skoncentrowany na działaniach zmierzających na uchronieniu się przed odpowiedzialnością za popełniony czyn. W żadnym razie nie sposób łagodnie spojrzeć na pozostawienie przez niego ciała pokrzywdzonej (będącej bliską mu osobą - narzeczoną) na polu w stanie utrwalonym na fotografiach zawartych w aktach sprawy, nie wspomniawszy już o zawiadomieniu odpowiednich służb, nawet jeżeli M. T. już nie żyła.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd Rejonowy słusznie uznał przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynów, lecz to nie deprecjonuje negatywnej wymowy jego postępowania i w żadnym razie nie uzasadnia ukształtowania rozstrzygnięcia o karze w sposób sugerowany przez obrońcę, to jest by była ona orzeczona w jej dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

W konsekwencji Sąd Okręgowy zmieniając zaskarżony wyrok na mocy art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych w punktach I. i III. zaskarżonego wyroku kar pozbawienia wolności wymierzył karę łączną pozbawienia wolności 10 lat. Zastosowana została tu zasada pełnej absorpcji podyktowana łącznością przedmiotowo – podmiotową przypisanych R. B. czynów. Jest to możliwie najkorzystniejszy dla oskarżonego kształt kary łącznej.

Pozostając w kwestii rozstrzygnięcia o reakcji karnej względem

popelnionych przez R. B. przestępstw Sąd II instancji w pełni zaaprobował orzeczenie względem niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych odpowiednio za czyn z punktu I. sentencji wyroku – dożywotnio, zaś za czyn z punktu III. sentencji wyroku na okres 5 lat i w konsekwencji na podstawie art. 90 § 2 kk łącznie tenże środek karny dożywotnio.

Należy podkreślić, że omawiany środek karny ma za zadanie zapewnić ochronę bezpieczeństwa w komunikacji. Jest on instrumentem, który służy do wykluczenia z ruchu drogowego takich kierowców, którzy wykazali, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji. Umyślne naruszenie przez R. B. zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, wskazuje na poważne niebezpieczeństwo jakie dla innych użytkowników dróg stwarza oskarżony. Jeśli do tego dodać, że naruszenie przez niego zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego doprowadziło do wypadku drogowego, w wyniku którego śmierć poniosła M. T., to waga naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu jawi się niezwykle poważnie. Tragiczne skutki naganego zachowania oskarżonego uzasadniają twierdzenie, że jest on osobą stwarzającą realne, poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa uczestników ruchu drogowego. W konsekwencji za słuszne należy uznać pozbawienie go możliwości uczestniczenia w ruchu drogowym w charakterze kierowcy pojazdu mechanicznego dożywotnio.

Prawidłowo Sąd Rejonowy w oparciu o art. 43a § 2 kk zasądził od R. B. kwotę 5000 zł tytułem

świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Było to rozstrzygnięcie obligatoryjne z uwagi na skazanie go za przestępstwo z art. 178a § 1 kk.	
Wniosek	
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	

OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w B. (...)z dnia 19 lutego 2020 r., sygn. akt (...)	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących	

<p>podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, stąd – poza zmianami omówionymi poniżej – został on utrzymany w mocy.</p>	
<p>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w B. (...)z dnia 19 lutego 2020 r., sygn. akt(...)</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy zmienił w sposób następujący.</p> <p>Uwzględniwszy zarzut prokuratora w zakresie orzeczonego względem R. B. środka karnego Sąd odwoławczy wyeliminował z pkt II i VIII zapis” w ruchu lądowym”, a także zarzut obligatoryjnego orzeczenia nawiązki na mocy art. 47§3 kk zasądził od oskarżonego nawiązkę w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.</p> <p>Uznawszy za zasadny postulat D. R. co do złagodzenia orzeczonej względem niego kary Sąd Okręgowy złagodził orzeczoną w pkt XI za czyn z art. 239 § 1 kk karę pozbawienia wolności z 3 do 2 lat.</p> <p>Wskazane wyżej zmiany zostały omówione w treści niniejszego uzasadnienia, zaś w tym miejscu szerzej odnieść należy się do zmiany zaskarżonego wyroku w odniesieniu do R. B. oraz D. R., która polegała na uniewinnieniu ich od zarzutu popełnienia czynu z art. 162 § 1 kk.</p> <p>Zgromadzone w sprawie dowody pozostają w opozycji z możliwością przypisania oskarżonym popełnienia przestępstwa nieudzielenia pomocy.</p> <p>Zasadny w tej mierze był zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego R. B., a przeprowadzona kontrola instancyjna wykazała że w omawianym zakresie zaskarżone orzeczenie względem obu oskarżonych było wadliwe.</p> <p>W wydanej w sprawie opinii sądowo – lekarskiej (k. 199-201) wskazano, że przyczyną zgonu M. T. było</p>	

pourazowe uszkodzenie centralnego układu nerwowego, zaś ustalenie w sposób precyzyjny czasu zgonu nie jest możliwe. Charakter zmian pourazowych głowy pozwala na wnioskowanie, iż do zgonu nie musiało dojść natychmiast (w ciągu kilku sekund) po ich doznaniu, jakkolwiek określenie jaki czas upłynął od urazu do zgonu nie jest możliwe.

Sąd Okręgowy zważył także na treść zawartej w aktach sprawy na kartach 303 – 327 opinii sądowo - lekarskiej oraz z zakresu badań wypadków drogowych, w której na karcie 326 zawarte jest stwierdzenie, iż sekcja zwłok M. T. wykazała obecność niewielkiej ilości płynnej krwi w oskrzelach głównych i obecność krwi w dużych oskrzelach znalazła także odzwierciedlenie w badaniu mikroskopowym płuc. Biegli dalej wyjaśnili, że krew w drogach oddechowych może prowadzić do tzw. zachłyśnięcia, którego skutkiem jest obecność krwi w pęcherzykach płucnych oraz cechy ostrego rozdęcia płuc. W przypadku M. T. stwierdzono co prawda cechy rozdęcia płuc, ale krew znajdowała się jedynie w świetle dużych oskrzeli. Na tej podstawie biegli wywnioskowali, że M. T. żyła przez bardzo krótki czas po doznaniu obrażeń głowy bowiem krew nie została zaaspirowana do pęcherzyków płucnych. I dalej stwierdzili, że przeniesienie M. T. i ułożenie jej twarzą do podłoża, które to czynności musiały trwać pewien czas pozostawało bez wpływu na jej zgon.

W tym miejscu natomiast odwołać należy się do wyjaśnień oskarżonych, by ustalić ich świadomości co do tego, czy w chwili pozostawienia pokrzywdzonej sądzili oni, że jeszcze żyła, czy już nie. Ustalenie tej okoliczności ma kluczowe znaczenie dla możliwości przypinania im przestępstwa z art. 162 kk. R. B. podawał, że pokrzywdzona nie reagowała na kierowana przez niego w jej kierunku słowa. Warto przywołać relacje D. R., który w samochodzie podróżował na miejscu usytuowanym bezpośrednio za miejscem, gdzie znajdowała się pokrzywdzona. D. R. w toku procesu szczerze i konsekwentnie podawał, że pamięta on moment uderzenia w drzewo, a także że on i R. się ocknęli, natomiast M. nie. „R. krzyczał; Żyjecie, żyjecie?”. Krzyczał „wyciągamy M.” Dalej świadek podawał, że R. próbował ją ocucić, ale się nie dało oraz, że M. T. nic nie mówiła i nie dawała znaków życia. Oskarżony wyznał, że gdy jeszcze pozostawał w samochodzie i ona siedziała przed nim, to sprawdzał puls na szyi – przykładając palec i nie było pulsu. „Nie było słyhać, ani widać, żeby oddychała. Jeszcze w

samochodzie próbowaliśmy, ale nie dawało rady”. R. „ustał na boku pojazdu i krzyczał, abym mu pomógł odnieść ciało M.” (k. 590v). Uznać zatem należy, że oskarżeni pozostawali w przekonaniu, że wynoszą z samochodu zwłoki M. T.. Czy było to obiektywnie słuszne przekonanie, czy błędne nie można w sposób pewny, w świetle opinii medyka, tego ustalić.

Przy tym uwzględnić należy trafną uwagę obrońcy R. B., że w uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wskazywał na pokrzywdzoną jako ofiarę, innym zaś razem w odniesieniu do tej samej sytuacji jako jej zwłoki (k. 15 i 20 uzasadnienia). Słusznie bowiem stwierdza autor apelacji, że jeśli sąd ustalił, że doszło do wyniesienia zwłok przez oskarżonego, to nie można w tym zakresie stawiać zarzutu nieudzielenia pomocy ofierze.

W ocenie Sądu Okręgowego przedstawiony materiał dowodowy nie pozwala na wysnucie kategorycznego wniosku, iż M. T. w momencie podejmowania przez oskarżonych działań zmierzających do przeniesienia jej ciała od miejsca zdarzenia już nie żyła, ani że jeszcze żyła. Biegła nie była w stanie tego jednoznacznie stwierdzić, ale oskarżeni pozostawali w przekonaniu, że przemieszczają zwłoki (świadomość, zamiar) i nie sposób wykluczyć, że tak w istocie było. W takim zaś stanie rzeczy uznać należało, że R. B. oraz D. R. nie wyczerpali swoim zachowaniem znamion przestępstwa nieudzielenia pomocy.

Zważywszy na treść art. 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy uchyla pkt XV zaskarżonego wyroku co do obu oskarżonych.

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz art. 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Odwoławczy zwolnił oskarżonych od obowiązku uiszczenia opłaty za obie instancje, a wydatkami od chwili wszczęcia postępowania obciążył Skarb Państwa.

IV.	Oskarżony korzystał z pomocy obrońcy udzielonej mu z urzędu, stąd Sąd Odwoławczy na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 t.j.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata H. R. kwotę 516,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym oraz koszty dojazdu na rozprawę w kwocie 117,01 zł.
-----	--

PODPIS

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony D. R.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w B. (...)z dnia 19 lutego 2020 r., sygn. akt (...)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	apelacja obrońca D. R.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w B. (...)z dnia 19 lutego 2020 r., sygn. akt(...)	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. B.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w B. (...)z dnia 19 lutego 2020 r., sygn. akt (...)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------